

него. Изкочи Шарко, че и Маджаръ, голѣмото овчарско куче. Филипчо се спусна да бѣга — и кучетата по него. Филипчо се развика, спъна се и падна.

Излѣзе единъ селянинъ, прогони кучетата и го запита:

— Кждѣ така само, момченце?

Филипчо нищо не отговори, а стана и се спусна да бѣга.

Дойде до училището. Отвѣнъ нѣмаше никого, а вжтрѣ дѣцата учеха.

— Ами ако ме изпжди учительтъ? — уплаши се Филипчо и се замисли: да се върне назадъ — кучетата ще го лаятъ, въ училището да влѣзе — страхъ го е отъ учителя.

Въ това врѣме край училището мина жена съ ведро вода.

— Всички влѣзли да учатъ, а ти още стоишъ вънъ! — го упрѣкна жената.

Филипчо рѣши да влѣзе. Закачи си шапката въ коридора и отвори вратата. Стаята бѣше пълна съ дѣца. Всички учеха, а учительтъ се разхождаше изъ стаята.

— Какво искашъ, момченце? — го запита учительтъ.

Филипчо се смути и незнаеше какво да отговори.

— Кое момченце си ти?

Филипчо пакъ мълчеше.

— Да не си нѣмо?

Филипчо се бѣ тъй уплашилъ, че не можеше нищо да отговори.

— Тогава, като не можешъ да говоришъ иди си въ кѣщи!

А Филипчо искаше да каже нѣщо, но кой знае що му стискаше гърлото, та не можеше дума да продума. Той погледна учителя и заплака.

Тогава учительтъ го съжали, помилва го по главата и попита дѣцата, чие момченце е той.

— Той е Филипчо, Петровия братъ, — отговори дѣцата. Той отдавна иска да ходи на училище, но майка му не го пуска.